Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2017. gada 6. oktobrī iesniedza *Raad van State* (Nīderlande) – *Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie, I., D.*

(Lieta C-586/17)

(2018/C 005/28)

Tiesvedības valoda – holandiešu

Iesniedzējtiesa

Raad van State

Pamatlietas puses

Prasītāji: *Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie, I.*

Atbildētājs: *D.*

Prejudiciālie jautājumi

1. a) Vai Eiropas Parlamenta un Padomes 2013. gada 26. jūnija Direktīvas par kopējām procedūrām starptautiskās aizsardzības statusa piešķiršanai un atņemšanai (pārstrādāta versija) [..] ([1]) 46. panta 3. punktam, to lasot kopā ar Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 47. pantu, pretrunā ir tāda sistēma, atbilstoši kurai pirmās instances administratīvā tiesa patvēruma lietās, vērtējot pieteikumu, principā var neņemt vērā patvēruma iemeslu, kuru ārvalstnieks pirmoreiz ir norādījis tiesvedībā lietā, kuru tā izskata?

   b) Vai šajā ziņā ir nozīme tam, vai faktiski tiek norādīts jauns patvēruma iemesls, t.i., iemesls starptautiskās aizsardzības pieprasīšanai, kas balstīts uz faktiem un apstākļiem, kuri radušies pēc atbildīgās iestādes lēmuma par starptautiskās aizsardzības pieteikumu pieņemšanas, vai arī noklusēts patvēruma iemesls, t.i., iemesls starptautiskās aizsardzības pieprasīšanai, kas balstīts uz faktiem un apstākļiem, kuri radušies pirms atbildīgās iestādes lēmuma par starptautiskās aizsardzības pieteikumu pieņemšanas, un ārvalstnieks, lai gan tie viņam bija zināmi, ir vainojams, ka viņš tos nav darījis zināmus jau administratīvās procedūras laikā?

   c) Vai šajā ziņā ir nozīme tam, vai patvēruma iemesls tiek norādīts pirmās instances administratīvajā tiesā patvēruma lietās, iesniedzot pieteikumu par atbildīgās iestādes lēmumu par starptautiskās aizsardzības sākotnējo pieteikumu vai arī iesniedzot pieteikumu saistībā ar turpmāku pieteikumu?

2. Ja uz pirmā jautājuma a) daļu ir jāatbild apstiprinoši, vai tādā gadījumā Savienības tiesību normas liedz pirmās instances administratīvajai tiesai patvēruma lietās arī lemt par patvēruma iemesla, kas pirmoreiz norādīts tiesvedībā, pārbaudes nodošanu atbildīgajai iestādei jaunas procedūras ietvaros, lai tādējādi nodrošinātu atbilstīgu tiesvedības norisi vai novērstu nepieņemamu šīs tiesvedības kavēšanu?

([1]) OV 2013, L 180, 60. lpp.

Apelācijas sūdzība, ko 2017. gada 9. oktobrī iesniedza Spānijas Karaliste par Vispārējās tiesas (sestā palāta) 2017. gada 20. jūlija spriedumu lietā T-143/15 Spānijas Karaliste/Eiropas Komisija

(Lieta C-588/17 P)

(2018/C 005/29)

Tiesvedības valoda – spāņu

Lietas dalībnieki

Apelācijas sūdzības iesniedzēja: Spānijas Karaliste (pārstāve – *M. J. García-Valdecasas Dorrego*)

Otra lietas dalībniece: Eiropas Komisija

Prasījumi

— apmierināt šo apelācijas sūdzību un daļēji atcelt Vispārējās tiesas 2017. gada 20. jūlija spriedumu lietā T-143/15 Spānijas Karaliste/Eiropas Komisija (ECLI:EU:T:2017:534), ciktāl tas attiecas uz Spānijas Karalistei piemēroto finansiālo korekciju, ar ko no Eiropas Savienības finansējuma izslēdz konkrētus dalībvalstu izdevumus, kurus tās attiecinājušas uz Eiropas Lauksaimniecības garantiju fondu (ELGF) un uz Eiropas Lauksaimniecības fondu lauku attīstībai (ELFLA) (OV 2015, [L 16, 33. lpp.), saistībā ar Kastīlijas un Leonas autonomās kopienas Lauku attīstības programmas maksājumiem par nelabvēlīgiem dabas apstākļiem un agrovides pasākumiem, **konkrēti attiecībā uz summu, kas atbilst atbalsta daļai apvidiem ar nelabvēlīgiem dabas apstākļiem, 1 793 798,22 EUR apmērā.**

— jaunajā spriedumā atcelt Komisijas 2015. gada 16. janvāra Īstenošanas lēmumu [(ES) 2015/103], ciktāl tas attiecas uz Spānijas Karalistei piemēroto finansiālo korekciju, ar ko no Eiropas Savienības finansējuma izslēdz konkrētus dalībvalstu izdevumus, kurus tās attiecinājušas uz Eiropas Lauksaimniecības garantiju fondu (ELGF) un uz Eiropas Lauksaimniecības fondu lauku attīstībai (ELFLA) (OV 2015, [L 16, 33. lpp.), saistībā **ar Kastīlijas un Leonas autonomās kopienas Lauku attīstības programmas maksājumiem par nelabvēlīgiem dabas apstākļiem un agrovides pasākumiem, konkrēti attiecībā uz summu, kas atbilst atbalsta daļai apvidiem ar nelabvēlīgiem dabas apstākļiem, 1 793 798,22 EUR apmērā.**

Pamati un galvenie argumenti

1. Acīmredzama faktu sagrozīšana

Acīmredzami esot sagrozīti fakti, jo: i) samierināšanas iestādē – kā Spānijas Karaliste norādījusi savā prasības pieteikumā un pierādījusi – patiesībā ir panākta vienošanās par finansiālās korekcijas piemērošanas bāzi, ii) Spānijas Karaliste patiesībā ir pierādījusi, kā lopbarības platības bez dzīvniekiem var ietilpt strīdīgo pasākumu piemērošanas jomā un tādējādi ciest no Komisijas piemērotajām korekcijām.

2. Kļūda tiesību piemērošanā jautājumā par to, kāda nozīme ir samierināšanas iestādes nolīgumiem, kuras rezultātā ir acīmredzami pārkāpts labas pārvaldības un lojālas sadarbības princips

Vispārējās tiesas argumentācijā ir pieļauta kļūda tiesību piemērošanā, jo tajā nav ņemts vērā, kāda nozīme un iedarbība ir daļējiem nolīgumiem, ko Komisija ar dalībvalsti noslēgusi samierināšanas iestādē. Turklāt esot acīmredzami pārkāpts labas pārvaldības un lojālas sadarbības princips, argumentācijā leģitimējot to, ka iestāde drīkst vienpusēji un bez nekādiem paskaidrojumiem atstāt bez ievērības nolīgumus, ko tā ar dalībvalsti noslēgusi samierināšanas procedūrā, kura juridiski ir paredzēta tieši tālab, lai Komisija un dalībvalstis vienotos.

3. Kļūda tiesību piemērošanā, kas izriet no pārsūdzētā sprieduma pamatojuma neesamības

Vispārējā tiesa neesot spriedusi par prasības pieteikuma III.2.3. punktu, kurā ir norādīts, ka ir pārkāpts Regulas 1290/2005 ([1]) 31. panta 2. punkts, kā arī samērīguma princips, jo bāze, ko Komisija bija ņēmusi vērā, lai piemērotu finansiālo korekciju, ietver subjektus, kas saņēmuši atbalstu grūtībās nonākušajiem apvidiem, kuros nav lopbarības platību.

4. Kļūda tiesību piemērošanā jautājumā gan par Regulas Nr. 1290/2005 31. panta 2. punkta tvērumu, gan par samērīguma principa pārbaudes tiesā apjomu, kā arī pareizas tiesvedības principa pārkāpums

Vispārējā tiesa neesot veikusi tai saskaņā ar regulas 31. panta 2. punktu un samērīguma principu veicamo pārbaudi tiesā par to, vai valsts ir vai nav izpildījusi pienākumu pierādīt, ka Komisija ir pieļāvusi kļūdu jautājumā par finansiālajām sekām, kas izriet no minētā pārkāpuma. Tā neesot arīdzan izvērtējusi Spānijas Karalistes iesniegtos datus, kas liecina par Komisijas kļūdu.

Vispārējās tiesas argumentācijā neesot ievērots arīdzan pareizas tiesvedības princips gan tāpēc, ka šajā argumentācijā ir atstāts bez ievērības fakts, ka Spānijas Karaliste ir norādījusi, cik saimniecībām ir pienākums veikt dzīvnieku uzskaiti, gan tāpēc, ka ir notikusi atkāpe no lietas dalībnieku noteiktā strīda priekšmeta.

(1) Padomes Regula (EK) Nr. 1290/2005 (2005. gada 21. jūnijs) par kopējās lauksaimniecības politikas finansēšanu (vairs nav spēkā) (OV 2005, L 209, 1. lpp.).

Prasība, kas celta 2017. gada 16. oktobrī – Eiropas Komisija/Spānijas Karaliste

(Lieta C-599/17)

(2018/C 005/30)

Tiesvedības valoda – spāņu

Lietas dalībnieki

Prasītāja: Eiropas Komisija (pārstāvji – *J. Rius* un *T. Scharf*)

Atbildētāja: Spānijas Karaliste

Prasītājas prasījumi:

— atzīt, ka, līdz 2016. gada 3. jūlijam nepieņemot normatīvus un administratīvus aktus, kas vajadzīgi, lai izpildītu Komisijas 2015. gada 17. decembra Īstenošanas direktīvas (ES) 2015/2392 par Eiropas Parlamenta un Padomes Regulu (ES) Nr. 596/2014 (1) attiecībā uz ziņošanu kompetentajām iestādēm par faktiskajiem vai iespējamajiem minētās regulas pārkāpumiem (2) prasības, vai katrā ziņā nepaziņojot Komisijai šos aktus, Spānijas Karaliste nav izpildījusi šīs direktīvas 13. panta pirmajā daļā paredzētos pienākumus;

— piespriest Spānijas Karalistei atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Termiņš, kādā Komisijas Īstenošanas direktīva (ES) 2015/2392 bija jātransponē valsts tiesībās, beidzās 2016. gada 3. jūlijā.

(1) Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (ES) Nr. 596/2014 (2014. gada 16. aprīlis) par tirgus ļaunprātīgu izmantošanu un ar ko atceļ Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvu 2003/6/EK un Komisijas Direktīvas 2003/124/EK, 2003/125/EK un 2004/72/EK (OV 2014, L 173, 1. lpp.).

(2) OV 2015, L 332, 126. lpp.

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2017. gada 24. oktobrī iesniedza *Högsta förvaltningsdomstolen* (Zviedrija) – *Skatteverket/Memira Holding AB*

(Lieta C-607/17)

(2018/C 005/31)

Tiesvedības valoda – zviedru

Iesniedzējtiesa

Högsta förvaltningsdomstolen